11 dalis, 1 skyrius

Lapkritis - gruodis, 2009 *Šrila Indradjumna Svamis*

Mano dvasios broliai

Palikęs Honkongo sujudimą ir sumaištį užpakaly, sėdau į lėktuvą ir įsitaisiau ilgam skrydžiui į Sidnėjų. Dvidešimt aštuoni bhaktai iš vasaros festivalių programos rytų Europoje praeitą savaitę atvyko į Australiją. Keliausime po šalį tris mėnesius.

Pasiėmiau pasiskaitymui keletą knygų, taip pat ir naujausią „Keliaujančio pamokslautojo dienoraštį“. Norėjau jį dar kartą peržvelgti, siekdamas patobulinti rašymo įgūdžius. Vos įsidėjus knygą į kišenę priešais sėdynę, priėjo stiuardesė ir paklausė, ar nesutikčiau pasikeisti vietomis su kitu vyru, kurio visa šeima sėdėjo prie manęs už perėjimo. Taigi susirinkau savo daiktus ir pasislinkau keletu eilių į galą. Ponas, užėmęs mano vietą, man labai padėkojo.

Vėl patogiai įsitaisęs supratau, kad pamiršau dienoraštį. „Nesijaudink, - pasakiau sau. – Pasiimsiu jį vėliau, skrydžio metu“. Tačiau buvau užsiėmęs kitais dalykais, įskaitant ir tai, kad užmigau keletui valandų, o kai atsibudau, leidomės Sidnėjuje.

Kai traukiau savo rankinį bagažą iš lentynos viršuje, vyras, užėmęs mano vietą, su dienoraščiu rankoje priėjo prie manęs.

- Puiki knyga, - pasakė jis. – Beveik baigiau visą skaityti. Nemiegojau visą naktį. Tikiuosi nieko tokio, kad negrąžinau jos jums.

- Ne, - atsakiau. – Tai ne bėda. Iš tiesų galite ją pasilikti.

- Tikrai galiu? – paklausė jis. – Labai ačiū.

- Beje, - pasakiau kovodamas su bagažu, - tikiuosi nebuvo sunku suprasti kai kuriuos žodžius ar idėjas.

- Kai kas buvo sudėtinga, - pasakė jis, - tačiau didžioji dalis buvo lengvai suprantama. Esu godus kelionių dienoraščių skaitytojas ir pastebėjau, kad tai 9 dalis. Nemačiau kitų dalių knygynuose.

- Tai daugiausia skirta mūsų kongregacijai, - atsakiau.

- Įdomu, - pasakė jis. – Tikrai jaučiu, kad truputį paredagavus, jūsų knygas galima būti paleisti susipažinti plačiajai visuomenei.

- Tikrai taip manote? – paklausiau.

- Žinoma, - pasakė jis. – Tačiau pakeiskite pavadinimą. Pamokslaujate Rytų tradiciją, bet pavadinimas skamba lyg būtumėte krikščionis evangelikas. Kaip jums patiktų „Keliaujančio vienuolio dienoraštis“? Nusipirkčiau tokį.

Eidamas link imigracinio patikrinimo prisiminiau, kaip Šrila Prabhupada pasinaudojo draugo patarimu. Naujajame Delyje Šrila Prabhupada buvo užsiėmęs “Back to Godhead” žurnalo rašymu, spausdinimu ir platinimu. “Manau, būtų geriau, - pasakė draugas, - jei rašytum ir platintum storas knygas. Jų poveikis ilgalaikis”.

Šrila Prabhupada giliai į širdį priėmė tuos žodžius ir pradėjo versti „Šrimad-Bhagavatam“.

Nustačiau laikrodį Indijos laiku ir toliau eidamas link pasų kontrolės paskambinau Advaita-čandrai das, Torchlight Publishing savininkui.

- Advaita, - pasakiau, - turiu idėją. Kodėl nemanome, kad mano dienoraščius galėtume pardavinėti knygynuose?

Taigi taip gimė „Keliaujančio vienuolio dienoraštis“ ir naujas tinklalapis travelingmonk.com .

Susirinkau savo krepšius ir patraukiau link muitinės. Nervinausi, nes Australijos muitinę niekada nebuvo lengva pereiti. Pareigūnai labai rimtai nusiteikę apsaugoti šalį nuo naujų ligų. Keleiviams, atskridusiems lėktuvu, neleidžiama pasiimti jokio maisto, mineralų ar sėklų. Bet kokio pavidalo medis labai kruopščiai tikrinamas. Dažnai mediniai daiktai konfiskuojami ir dezinfekuojami prieš grąžinimą. Viskas turi būti deklaruota raštu, o jei muitinės pareigūnai randa ką nors nedeklaruotą, gresia didžiulė bauda.

Jaudinausi, nes vežiau daug medinių daiktų, tokių kaip didelius džapos karolius, santalmedžio savo Dievybių garbinimui, karolius ant kaklo, o svarbiausia – senus tulasi karolius nuo Madhu Pandito apsiausto Džaipure. Taip pat turėjau daug dalykų, kuriuos galima priskirti egzotiniams ar įtartiniems: aguru aliejų, kamparo gabalėlius, dėžutes su šafranu ir šalagrama-šilas.

Priartėjęs prie muitinės, pradėjau prakaituoti. Pažinau pareigūną, kuris prieš dvejus metus mane kankino daugiau nei valandą. Jis patikrino viską, ką tuo metu turėjau ir konfiskavo keletą dalykų. Kai pristūmiau bagažo vežimėlį su dviem dideliais lagaminais, prisiminiau, kaip muitininkai kartą konfiskavo mano draugo Bimala Krišna daso šventus sidha bakulos džapos karolius, ir galvojau, kad jie gali paimti mano dviejų šimtų metų senumo rudrakšos karolius, kuriuos Pietų Indijoje man davė Šivos bhakta.

Eilėje laukė daug žmonių, ir moteris tvarkanti eilę siuntinėjo žmones prie skirtingų inspektorių. Muitinės pareigūnai tikrino kiekvieno bagažą, ir daugybė žmonių atrodė nusiminę dėl to, kaip juos tikrina. Galiausiai atsidūriau eilės priekyje.

- Kitas! – sušuko moteris. – Ketvirta pertvara!

Kai pasukau už kampo link pertvaros, pareigūnas sėdėjo nuleidęs galvą ir atsukęs man nugarą. Po to jis apsigręžė. Tai buvo stambus sikas su mėlynu turbanu. Išsižiojau iš nuostabos.

- Harė Krišna, Svamidži, - pasakė jis. – Ar atvykote aplankyti naujos šventyklos Šiauriniame Sidnėjuje?

- Ką? – paklausiau. – O, taip... aha...na, taip, taip, - pasakiau.

- Ar buvote ISKCON`o Džiuhu šventykloje? – paklausė jis.

- O, ach...taip...taip, buvau, - pasakiau, - buvau ten keletą kartų. Hm... Ar norėtumėte pamatyti mano deklaraciją?

- Svamidži, - tęsė jis, - ar valgėte Džiuhu šventyklos restorane? Labai geras maistas. Siūlau paragauti.

Pastebėjau, kaip vienas ar du muitinės pareigūnai spokso mūsų kryptimi.

- Aš su žmona lankiausi ir Šiaurinio Sidnėjaus šventykloje, - tęsė sikas. – Nuostabūs bhadžanai.

- Tai puiku, - pasakiau ir padėjau deklaraciją ant stalo priešais jį. – Štai mano anketa.

Jis paėmė ją, bet nepasižiūrėjo.

- Ar turite deklaruojamų dalykų? – paklausė jis nerūpestingai.

Turėjau paruošęs ilgą sąrašą ir nusprendžiau pradėti nuo džapos karolių. Giliai įkvėpiau.

- Štai, - pasakiau, - galime pradėti nuo šių meditacijos karolių.

- O, - pasakė jis, - jie iš švento medžio, ar ne, Svamidži?

Atsidusau.

- Aha... Taip, pone, - pasakiau. – Jie iš švento medžio.

- Puiku, - pasakė jis. Uždėjęs spaudą ant anketos padėjo ją į lentyną priešais. – Dabar galite eiti.

- Galiu eiti? – paklausiau.

- Taip, Svamidži, - pasakė jis plačiai šypsodamasis, - ir viso ko geriausio!

Eidamas tolyn atsigręžiau ir pamačiau muitinės inspektorius, rausiančius keleivių lagaminus. Ant stalų gulėjo krūvos drabužių, elektronikos ir kitų dalykų.

Kai atėjau į atvykimo salę, išgirdau kažką tariant:

- Haribol, Gurudeva.

Pažvelgiau ir pamačiau savo mokinį Sundarananda-gopal dasą.

Kol ėjome, paprašiau jo papasakoti apie festivalių turą.

- Visi bhaktai iš Rusijos ir Ukrainos atvyko, - pasakė jis. – Jie šventykloje repetuoja savo pasirodymus. Rytoj laukia festivalis Sidnėjuje, o po to vykstame į Pasaulio Religijų Parlamentą Melburne.

- Parlamentą? – paklausiau. – Nori pasakyti, mes priimti?

- Taip, - atsakė jis. – Buvo daugiau nei du tūkstančiai prašymų skaityti paskaitą, rengti seminarus ar pasirodyti scenoje, tačiau tik 500 prašymų buvo patenkinti. Mums labai pasisekė.

Nusišypsojau.

- Tai ne sėkmė, - pasakiau. – Tai Krišnos malonė.

Pasaulio Religijų Parlamentas pirmą kartą susirinko tarpreliginiam dialogui 1893 Čikagoje, kuomet atstovavo Rytų ir Vakarų dvasinėms tradicijoms. Dabar Parlamentas kviečiamas kas penkeri metai ir stengiasi skatinti supratimą ir bendradarbiavimą tarp dvasinių kultūrų. ISKCON`as taip pat dalyvavo Parlamente Barselonoje prieš penkerius metus.

Dabar Melburne keletas bhaktų buvo pakviesti kalbėti įvairiomis temomis, o mūsų festivalio programa buvo pasirinkta parodyti dešimčiai tūkstančių laukiamų lankytojų.

Pasisukau į Sundaranandą.

- Tai nuostabi galimybė papasakoti apie save ir pabendrauti su kitų dvasinių tradicijų atstovais, - pasakiau. – GBC (valdantysis ISKCON`o organas) remia dialogus tarp įvairių tikėjimų. Prieš keletą metų Šaunaka Riši das Oksforde, Anglijoje, įkūrė įvairių tikėjimų komisiją prie ISKCON`o, kad įvairių tikėjimų žmonės galėtų dirbti kartu visuomenės labui.

Sundarananda linktelėjo.

- Jūsų festivalio programa Parlamente numatyta antrą dieną pačiu geriausiu laiku vienoje iš pagrindinių auditorijų, - pasakė jis.

Po dviejų dienų mūsų festivalio trupė išskrido į Melburną. Parlamento atidarymo dieną nuėjau į didelį susirinkimų ir parodų centrą pasižiūrėti, kas vyksta. Kai su jaunu bhaktu įėjome vidun, pamačiau tūkstančius žmonių apsirengusių įvairių rūšių dvasiniais drabužiais, jie vaikštinėjo po įvairias paskaitas, seminarus ir praktinius užsiėmimus.

- Maharadža, - pasakė jaunasis bhaktas, - štai didelė salė, kurioje įvairios religijos turi savo palapines. Ten galite susitikti su jų atstovais ir įsigyti knygų apie jų mokymą.

- Eime, - pasakiau.

Kai įėjome į parodų salę, pamačiau šimtus stendų, visi buvo gražiai išpuošti. Minios žmonių sukiojosi aplinkui. Tarp jų viduryje pamačiau mūsų stendą: „Tarptautinė Krišnos Sąmonės bendrija“, ten buvo eksponuojamos Šrilos Prabhupados knygos. Prie stendo buvo pilna žmonių, jie naršė po knygas ir kalbėjosi su bhaktais.

Kai pasukau eiti ta kryptimi, prie manęs priėjo džentelmenas arabiškais drabužiais.

- Svami, - pasakė jis, - esu šeikas Abdulas iš Jeruzalės. Skaitau seminarą „Religija, konfliktai ir taikos sukūrimas Artimuosiuose Rytuose“. Kalbėjausi su keletu jūsų narių ir man jūsų filosofija pasirodė labai įdomi.

- Ačiū, - pasakiau.

- Pastebėjau, kad mūvite žiedą su arabišku įrašu, - tęsė jis. – Tai mano žmonių kalba. Tačiau jūs esate induistas. Kodėl mūvite islamišką žiedą?

- Jį man davė musulmonų šventasis, - atsakiau. – Apgyniau jo tikėjimą ginče su kitu žmogumi, ir atsidėkodamas jis man davė šį žiedą. Jis pasakė, kad įrašas akmenuke yra trijų šimtų metų senumo.

Nusimoviau žiedą nuo piršto ir ištiesiau jam.

- Kaip manote, ar galėtumėte man išversti įrašą? – paklausiau.

Jis ištyrinėjo žiedą, o po to perskaitė įrašą:

- Alachas, gailestingasis, šio žiedo nešiotojui suteikia ilgaamžiškumą ir sveikatą visam gyvenimui.

Jis gražino man žiedą ir nusišypsojo.

- Svami, - pasakė jis, - koks jūsų požiūris į daugybę konfliktų pasaulyje, ypač Artimuosiuose Rytuose?

- Tokie konfliktai kyla dėl kūniško gyvenimo supratimo, - pasakiau. – Kadangi tapatiname save su kūnu, manome, jog esame amerikiečiai, žydai, palestiniečiai. Tačiau nesame šie kūnai. Esame dvasinės sielos. Iš tiesų esame vieno Dievo vaikai. Žmonės kovoja dėl turimų skirtumų, tačiau taika ateis tik tuomet, kai susitelksime į tai, ką turime bendro. Dvasiniu lygiu mes visi esame broliai ir seserys.

- Taip, - pasakė šeikas. – Mūsų Koranas propaguoja taiką, netgi jei kas ir klysta. 3 skyriuje 172 posmas skelbia: „Tie, kurie atsiliepė į Alacho ir pranašo kvietimą, po to, kai juos ištiko nelaimė – tiems iš jų, kurie daro gera kitiems ir saugo nuo pikta, bus didžiai atlyginta“.

- Šią žinią stengiuosi pamokslauti Jeruzalėje. Svami, kodėl jums kuriuo nors metu neaplankius mano centro? Galėtumėte pasidalinti savo tikėjimu su mūsų žmonėmis, o aš papasakočiau jums apie islamą.

- Ačiū už pakvietimą, - pasakiau. – Jei galėsiu, pasinaudosiu jūsų kvietimu.

Mes apsikeitėme vizitinėmis kortelėmis, ir šeikas prieš nueidamas pasisuko į mane ir nusišypsojo.

- Svami, - pasakė jis, - planuoju rytoj ateiti į jūsų pasirodymą.

Prie ISKCON`o stendo praleidau šiek tiek laiko kalbėdamasis su keletu lankytojų, o po to su jaunu mokiniu nuėjome į vietą, kur buvo rengiami seminarai. Daugybė žmonių stovėjo diskutuodami apie tai, ką išgirdo įvairiose paskaitose. Tolumoje pamačiau pagyvenusį rytietiško gymio budistų vienuolį, apsirengusį gražiai krentančiu plačiu drabužiu, jis sėdėjo su keletu savo sekėjų, jie dėvėjo tokius pat plačius drabužius. Jie garbino jį smilkalais, gėlėmis ir vėdavo jako uodegos vėduokle. Kai mano mokinys ir aš priėjome arčiau, mokytojas pamatė mus ir tuoj pat

atsistojo pasveikinti manęs.

- Sveiki atvykę, - pasakė jis. – Mums garbė, kad atėjote.

- Garbė, kad aš atėjau, Jūsų Šventenybe? – paklausiau aš. – Aš tik trokštu tapti transcendentalistu. Matydamas, kokį tikėjimą jūsų sekėjai turi jumis, galiu spręsti apie tai, kad esate save suvokusi siela.

Jis nusišypsojo ir pradėjo pasakoti istoriją:

- Mokinys kartą paklausė Budos: „Ar esate Dievas?“

„Ne, mano sūnau, - atsakė Palaimintasis“.

„Ar esate šventasis? – paklausė mokinys“.

„Ne, mano sūnau, - atsakė Palaimintasis“.

„Ar esate burtininkas? – paklausė mokinys“.

„Ne, brangusis, - atsakė Palaimintasis“.

„Tai kas tuomet esate? – paklausė mokinys?“

„Esu nubudęs, - atsakė Buda“.

Nusišypsojau.

- Išminties žodžiai, - pasakiau. – Dauguma iš mūsų miega, nežinodami apie tikrąjį gyvenimo tikslą.

- Taip, - pasakė jis, - tačiau jūsų akys rodo, kad jūs nemiegate.

Nusijuokiau.

- Jūs toks maloningas, kad matote tai, kas dar neįvyko, - pasakiau.

Palinkau į priekį norėdamas jį apkabinti, bet jo mokiniai sunerimo. Vienas iš jų žengė į priekį siekdamas mane sustabdyti.

- Ne! – pasakė mokytojas. Jis rankomis apglėbė mane, ir mes buvome apsikabinę ilgą laiką.

- Džiaugiuosi susitikęs su jumis, mano broli, - pasakė jis.

- Ir aš džiaugiuosi, - pasakiau aš, kai mes stovėjome laikydami vienas kitą už rankų.

- Norėčiau, kad aplankytumėte mūsų vienuolyną Tailande, - pasakė jis. – Būsite mano svečias tris mėnesius. Aš mokysiu jus budizmo, o jūs suteiksite man žinių apie savo tikėjimą.

Mes apsikeitėme vizitinėmis kortelėmis, ir aš pažadėjau pabandyti rasti galimybę aplankyti jo ašramą. Su savo mokiniu lėtai nuėjome tolyn.

- Šrila Gurudeva, - pasakė mokinys, - kokią naudą gausite studijuodami Budos mokymą?

- Buda yra Krišnos inkarnacija, - pasakiau. – Be abejo, yra ko pasimokyti. Tik pasižiūrėk, kokie susivaldę šie jauni vienuoliai. Pažiūrėk, kaip jie susitelkę ir ramiai sėdi. Be abejo tai naudinga praktikuojant bhakti jogą.

Pacitavau posmą:

vaco vegam manasah krodha vegam
jivha vegam udaropastha vegam
etan vegan yo visaheta dhirah
sarvam apimam prthivim sa sisyat

„Susitvardęs žmogus, kuris pajėgia sutramdyti poreikį kalbėti, proto reikalavimus, pykčio prasiveržimus, ištveria liežuvio, pilvo ir lyties organų alkį, - pasižymi visomis būtinomis ypatybėmis, kad turėtų mokinių visame pasaulyje“.

[Šri Upadešamrita, 1 tekstas]

Kitą dieną surengėme dviejų valandų programą salėje su keturiais šimtais vietų. Salė užsipildė gerokai prieš programą, ir mums teko siųsti žmones atgal, kai aš pamačiau šeiką Abdulą, einantį link įėjimo. Pasileidau nuo scenos krašto ir spėjau pribėgti prieš bhaktams užtveriant jam kelią.

- Eime su manimi, - pasakiau vos atgaudamas kvapą. – Rezervavau jums vietą.

Kai ėjome pro garso operatoriaus pultą, pagriebiau inžinieriaus kėdę ir nusinešiau ją prie pirmos eilės krašto. Atsiprašydamas sėdėjusių svečių, įspraudžiau kėdę ir paprašiau šeicho atsisėsti. Programa tuoj pat prasidėjo, ir kai aš apžvelgiau auditoriją, supratau, kad daug svarbių žmonių iš viso pasaulio, tokių kaip šeichas, atėjo pasižiūrėti mūsų pasirodymo.

Praėjus dvidešimčiai minučių, pamačiau kaip moteris skambina mobiliuoju telefonu. Nuėjau prie jos.

- Prašom nesinaudoti mobiliuoju pasirodymo metu, - pasakiau.

Ji pažvelgė į viršų.

- Ši programa tokia nuostabi, kad skambinu vienam iš Parlamento direktorių, kviesdama jį ateiti iš savo biuro ir pasižiūrėti.

- Tada viskas gerai, - pasakiau su šypsena. – Tęskite pokalbį.

Paprašiau bhakto prie durų, kad jis užtikrintų, jog kai pasirodys direktorius, jam būtų paruošta vieta atsisėsti.

Minia suūždavo po kiekvienos programos dalies. Per savo dvidešimties minučių kalbą pasakojau apie „Bhagavad-gitą“. Žinojau, kad šios gilios žinios padarys įspūdį didžiajai daliai auditorijos. Po pasirodymo nuo knygų staliuko pardavėme dvidešimt „Gitų“.

Šeichui patiko pasirodymas ir po jo jis kelis kartus paspaudė man ranką, šlovindamas atlikėjus.

- Turėčiau garbės jus pakviesti rytoj į savo seminarą, 104 kambarį, - pasakė jis.

- Man bus ypatingai malonu ten dalyvauti, - atsakiau.

Jau ruošiantis mums išeiti iš salės, prie manęs priėjo Parlamento direktorius.

- Norėčiau, kad jūsų grupė po keturių dienų per uždarymo ceremoniją parodytų savo programą, - pasakė jis. – Jūsų pasirodymas priblokiantis, lyg dvasinis Cirque du Soleil.

- Ačiū, - atsakiau. – Jūsų nuomonė mums daug reiškia.

- Bus keletas keturių minučių pasirodymų, - pasakė jis. – Dalyvaus keturi tūkstančiai žmonių. Jus įrašysime antru numeriu, iš karto po įžangos.

Kitą dieną pagal grafiką turėjome rengti harinamą Melburno priemiestyje. Turėjau pasakyti Gaura Hari dasui, kad nedalyvausiu harinamoje.

- Pažadėjau geram draugui atvykti į jo paskaitą Pasauliniame Religijų Parlamente, - pasakiau.

- Apie ką bus paskaita? – paklausė Gaura Hari.

- Judėjų, krikščionių, druzų ir musulmonų tikybų atstovai pasidalins istorijomis, kaip sukurti taiką ir tikėjimą Jeruzalėje. Mano draugas yra koordinatorius ir pagrindinis kalbėtojas.

- Įspūdinga, - pasakė Gaura Hari. – Kiek žmonių susirinks?

- Daugumą seminarų lanko nuo trisdešimties iki penkiasdešimties žmonių, - atsakiau.

Tą popietę į šeicho seminarą pavėlavau dešimt minučių. Kai stumtelėjau duris, siekdamas jas atidaryti, labai nustebau. Daugiau nei trys šimtai žmonių buvo susikimšę viduje. Nebuvo laisvos vietos, ir žmonės stovėjo prie sienų. Stebėtojai išsirikiavo keturiomis eilėmis kambario gale. Šeichas Abdulas skaitė paskaitą, kai pamatė mane nerangiai stovintį prie įėjimo.

- Atėjo mano dvasios brolis, - pasakė jis į mikrofoną plačiai šypsodamasis. – Prašom jį praleisti ir padaryti jam vietos pirmoje eilėje.

Du ar trys žmonės iš pirmos eilės tuoj pat atsistojo. Man einant į priekį minia pagarbiai prasiskyrė. Pasijutau nejaukiai, kad šeichas skyrė man tiek garbės.

- Mano dvasios brolis ruošiasi aplankyti mane Jeruzalėje, - pasakė jis šypsodamasis. Visi pažvelgė į mane, ir aš linktelėjau. Šeichas toliau tęsė savo kreipimąsi apie taiką Artimuosiuose Rytuose.

- Žmonės kovoja dėl tarpusavio skirtumų. Tačiau taika į kraštą ateis tik tada, kai susitelksime į tai, ką turime bendra. Dvasiniu lygmeniu visi esame broliai ir seserys, - baigė jis žvelgdamas į mane ir mirktelėdamas akimi.

„Juk būtent taip aš pasakiau!“ – pagalvojau. Susijaudinau, jausdamas naujo įsipareigojimo galią dirbti kartu šveičiant žmones. Prisiminęs eilėraštį, skaitytą ryte vienoje iš Parlamento lankstinukų, čia ir dabar daviau įžadą aplankyti šeichą Artimuosiuose Rytuose.

Tavo draugai –ypatinga vertybė,

Jų meilė lyg rečiausias brangakmenis

Tačiau susirasti draugų ir juos išsaugoti sunku,

Jei pats nesi draugas jiems.

[Anne Cragg]

Kai paskaita baigėsi, su kitais svečiais pajudėjau iš kambario ir pažvelgiau į lankstinuką, norėdamas sužinoti, ar daugiau nevyksta įdomių seminarų. „Vieša diskusija apie religijos tikslą“ patraukė mano akį. Kalbės krikščionių, musulmonų, induistų, sikų ir budistų atstovai.

Greitai nuėjau į kambarį, kuris buvo beveik tiek pat sausakimšas, kaip ir per šeicho seminarą. Šįkart pats sugebėjau rasti vietą priekyje. Viskas vyko sklandžiai, kalbėtojai dalijosi savo požiūriu apie religijos tikslą. Po to auditorija galėjo užduoti klausimus.

Kažkas paklausė, kodėl moterims neleidžiama vaidinti svarbesnio vaidmens pasaulio religijoje. Dauguma iš diskusijos dalyvių atsakė, kad jų tikėjimas atviras moterims, ir jos gali užimti vadovaujančius postus, bet kai Romos katalikų kardinolas pasakė, kad moterys nevaidina svarbesnio vaidmens dvasininkijoje, nes tai nėra bažnyčios tradicija, jis buvo nušvilptas.

Po seminaro žmonės plūstelėjo į priekį susitikti su įvairių religijų lyderiais, tačiau niekas nepriėjo prie kardinolo. Po truputį žmonėms išsiskirstant, jis liko sėdėti vienas. Priėjau prie jo.

- Žaviuosi jūsų drąsa – jūs nedarote kompromisų ir neišsižadate savo tradicijos, - pasakiau.

- Taip manote? – pasakė jis, pažvelgdamas į mane.

- Taip, - pasakiau. – Visuomet įmanoma pritaikyti dalykus pagal vietą, laiką ir aplinkybes, tačiau negalime iškraipyti šventraščių žodžių. Tai labai trapi pusiausvyra.

Jis įdėmiai pažvelgė į mane.

- Kokiai grupei priklausote? – paklausė jis.

- Harė Krišna judėjimui, - atsakiau. – Mūsų tradicijos pagrindas – „Bhagavad-gita“, kurią prieš penkis tūkstančius metų Indijoje papasakojo Viešpats Krišna.

Jo veidas patamsėjo.

- Aišku, - pasakė jis. – Jūs tikite daug dievų.

- Tai ne tiesa, - pasakiau. – Mūsų filosofija monoteistinė. Tikime vieną dievą, taip, kaip ir jūs.

- Tikrai? – paklausė jis. – Man ne taip pasakojo.

- Turite labai pasistengti, norėdami surasti nors kokį rimtą skirtumą tarp mūsų tikėjimų, - pasakiau aš. – Galiausiai mes sekame tuo pačiu įsakymu kaip ir jūs: mylėk ir gerbk Dievą Tėvą visa širdimi ir siela.

- Tai parašyta jūsų šventraščiuose? – paklausė jis.

- Taip, - atsakiau, - tačiau pasakyta tai kitokiu būdu.

- Kaip? – paklausė jis.

Pacitavau „Bhagavad-gitą“:

man-mana bhava mad-bhakto
mad-yaji mam namaskuru
mam evaisyasi satyam te
pratijane priyo si me

„Visuomet galvok apie Mane, tapk Mano bhakta, garbink Mane ir reikšk Man savo pagarbą. Aš pažadu – tu tikrai ateisi pas Mane, nes esi Mano labai brangus draugas“.

[Bhagavad-gita 18.65]

Jis pažvelgė į mane.

- Prašom palaiminti mane, - paprašė jis.

- Tėve, - pasakiau, - kaip drįsčiau laiminti jus? Esate daug vyresnis už mane. Būtent jūs galėtumėte palaiminti ką nors, panašų į mane.

- Ne, - atsakė jis. – Atėjote manęs paguosti. Dabar prašom palaiminti mane.

- Ne, Tėve, - atsakiau. – Negaliu to padaryti.

Staiga pagalvojau apie Lenkiją, kurioje daugiausia pamokslauju. Tenai kunigas, o ką jau kalbėti apie kardinolą, niekada nepagalvotų apie panašų dalyką.

- Malonėkite, mano broli, - pasakė jis, - aš prašau jūsų.

Man į galvą šovė mintis.

- Tėve, - pasakiau, - palaiminsiu jus, jei palaiminsite mane.

Paėmėme vienas kito rankas ir užsimerkę sėdėjome tame tuščiame kambaryje, laimindami vienas kitą.

Grįžau į Melburno šventyklą su bhaktais repetuoti pasirodymo uždarymo ceremonijai. Mes pasirinkome hip hopo atlikėjo MC Jogo dainą „Krišnos meilė“. Sugalvojome numerį, į kurį įėjo visos mūsų dviejų valandų pasirodymo dalys: bharata-natjam šokis, joga, artistiški kovos menai ir kirtanas. Nors pasirodymas turėjo būti tik keturių minučių ilgumo, jį sulipdyti mums prireikė keletos valandų.

Šri Prahlada das nusišypsojo, kai pasakiau jam apie tai, ir pacitavo Blaise Pascal: „Parašiau laišką ilgesnį, nes neturėjau laiko jo sutrumpinti“.

Po trijų dienų, kai mūsų dvidešimt aštuonių bhaktų grupė atvyko į Parlamentą, mus skubiai palydėjo už scenos. Kai pažvelgiau pro užuolaidas, buvau sužavėtas, matydamas didžiulę auditoriją. Kai šviesos prigeso, renginio vedėjas kreipėsi į susirinkusiuosius. Jis pasveikino kiekvieną, ypač viso pasaulio įvairius dvasinius lyderius, ir pranešė garbingų kalbėtojų pavardes.

Kai jis pasitraukė už užuolaidų, į sceną išėjo budistų vienuoliai ir mušė milžinišką gongą, grojo didžiuliais žalvariniais ragais, o kiti vienuoliai kartojo magišką galią turinčias dvasines mantras. Buvo gražu ir mistiška, viskas truko dešimt minučių. Kai jie nulipo nuo scenos, scenos vadovas parodė į mus.

- Dabar jūs, - pasakė jis. – Sėkmės.

Kai tik iš kolonėlių pasigirdo „Krišnos meilė“, Harė Krišna mantra užpildė salę. Girdėjau, kaip žiūrovai išsižiojo iš nuostabos matydami mūsų gražius drabužius ir kostiumus, o kai tęsėm savo numerį, mačiau, kaip visi buvo sužavėti. Kai išėjome į priekį šokdami tiesia linija ir metėme gėlių puokštes į žiūrovus, visi palydėjo mus pritarimo šūksniais. Viskas baigėsi beveik taip pat greitai, kaip ir prasidėjo.

Minia šaukė mums einant nuo scenos. Užkulisiuose scenos vadovas pagyrė mus.

- Tai buvo nuostabu! – pasakė jis. – Pasiklausykite šių aplodismentų. Jie nesiliauja.

Pakalbėjo garbūs svečiai, o po to buvo ir kiti pasirodymai. Kai ceremonija baigėsi, mūsų trupė greitai nuėjo į fojė, per kurią ėjo žmonės iš salės. Susibūrė didžiulė minia, nes žmonės norėjo su mumis nusifotografuoti. Tačiau po valandos viską turėjau sustabdyti.

- Judinamės, - pasakiau bhaktams. – Po šešiasdešimties minučių už miesto mūsų laukia kitas pasirodymas. Organizatoriai paskambino prieš dešimt minučių ir pasakė, kad aštuoni šimtai žmonių jau sėdi salėje. Negalime vėluoti.

Mums greitai nuvažiuojant, pažvelgiau atgal į didžiulę minią, vis dar plūstančią iš susirinkimų centro.

Nusišypsojau Gaura Hari.

- O mes netgi neturėjome laiko pasidžiaugti savo sėkme, - pasakiau.

- Tiesa, - atsakė jis, nusišypsodamas man, - tačiau mes padarėme gilų įspūdį daugeliui dvasinių

lyderių ir Parlamento dalyvių, o jūs taip pat susitikote ir keletą naujų dvasios brolių.

****

„Mes skleidžiame šį sankirtanos judėjimą Vakarų šalyse, ir per mūsų paskutinį turą po Europos miestus, tokius kaip Roma, Ženeva, Paryžius ir Frankfurtas, su mumis atvyko susitikti daug išsilavinusių krikščionių mokslininkų, kunigų, filosofų ir jogų, ir Krišnos malone jie pripažino, kad šis Krišnos sąmonės judėjimas, bhakti kultas, siūlo geriausią sprendimą. Sekdami Šri Čaitanjos Mahaprabhu pėdomis bandome įtikinti kiekvieną, kad atsidavimo tarnystės Viešpačiui įsakymai aprašyti kiekviename šventraštyje. Nesvarbu, kas esate - krikščionis, musulmonas ar induistas... Dėl mūsų nesugriaunamos logikos ir mokslinio pristatymo, Šri Čaitanjos Mahaprabhu pranašystė, kad Krišnos sąmonė pasklis po kiekvieną šio pasaulio miestą ir kaimą, laipsniškai išsipildys“.

[Šri Čaitanja-čaritamrita, Madhja-lila 25.20, komentaras]